

og heller ikke skaaret alle Reserverofficerer over en Kam, det maa jeg forvare mig imod, thi det vilde være i høj Grad urigtigt.

Touquidres: Jeg har slet ikke udtalt mig for at sige noget Ubehageligt for det ærede Medlem. Muligen var der en Misforstaaelse fra min Side, men jeg syntes, at Dommen faldt temmelig skarp mod en stor Klasse, hvoraf jeg har kjendt en hel Del.

Ordføreren (Krieger): Udgangspunktet ved Behandlingen af denne Sag ligger jo i de saa Linier af Motiverne til Lovforslaget, hvori der staar, at det for Dieblittet stiller sig saaledes, at man til samtlige forskjellige Vaaben og Korps kun raader over 244 Sekondlieutenanter, ja i Mai 1878 sandsynligvis endog kun vil raade over 172, medens der i Følge Hærløven til Hæren paa Krigs-jod behøves indtil 574. Det er Udgangspunktet, og det er med dette for Die, at Udvalgets Fler-tal — jeg vilde forsaavidt ogsaa gjerne medtage, naar jeg maatte, Mindretallet — har bestræbt sig for i Samraad med Krigsministeren at fremstille Lovforslaget i en saa god Form som muligt. Det Sidste tror nu virkelig Fler-tallet er lykkedes, og naar Mindretallet vedvarende fremhæver det som en afgjørende Indvending, at de Forandringer, som det synes i og for sig at kunne gaa ind paa, foreligge i en særskilt Lov, indeholdende en Afvigelse fra Hærløven, og ikke i en revideret Hærløve, saa skulde jeg meget gjerne følge det ærede Medlem, dersom Valget var mellem at faae denne særskilte lille Lov eller at faae en revideret Hærløve; men Valget er ikke imellem disse to Alternativer. Valget er mellem at faae det, som Lovforslaget nu byder, eller slet Intet at faae, og det stiller uregelmæssigt Spørgsmaalet en hel Del anderledes. Det Hensyn, som skal gives Hærløvens Revision, og som jeg særlig tillod mig at fremhæve ved Sagens første Behandling, have vi efter Evne søgt at fyldestgjøre ved den Maade, hvorpaa hele Lovforslaget med Krigsministerens Minde nu er foreslaaet affattet. Det er udtrykkelig betegnet som en midlertidig Afvigelse fra Hærløven, og dette er ikke blot nominelt; men ifølge de positive Forslag, som foreligge, skal Lovforslaget nærmest gjælde ifskun for indværende Aar. Der er udtalt et Ønske om, at Hærløvens Revision i dette Aar maatte blive gennemført, saaledes at det ikke blev nødvendigt at træffe overordentlige Foranstaltninger en Gang til; men selv for det Tilfælde, at Revisionen ikke skulde blive gennemført, indskrænker Forslaget sig til at bestemme, at en lignende Foranstaltning skal kunne træffes for endnu et Aar. Man har altsaa helt igennem taget det mest mulige Hensyn til den lovbefalede Revision. Naar dette Hensyn til Revisionen imidlertid for det ærede Medlem er en absolut Indvending, saa nytter det jo ikke at forhandle de andre Spørgsmaal nær-

mere med ham. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig at være en besynderlig Indvending, som navnlig det ærede Mindretal gjorde, naar han mente, at han vanskeligere kunde slutte sig til Lovforslaget i den Form, hvori det vilde komme til at foreligge, særligt naar Endringsforslaget til § 1 vedtoges. Det ærede Medlem vil jo allerede have hørt af den ærede Krigsminister, at dette Forslag, saaledes som det er stillet, af Ministeren betragtes som en Forbedring, og han vil tillige have hørt, hvorfor Lovforslaget ikke allerede ved dets første Fremlæggelse indeholdt en saadan Bestemmelse. Det er ogsaa ganske klart, at det, som her er foreslaaet, ligger nærmere ved en kombineret praktisk-theoretisk Uddannelse for de andre Vaaben end Infanteriet, end Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt forelaa. Det er altsaa, naar man kunde komme ud over Indvendingen med Hensyn til Revisionen, saa langt fra, at det Forslag, der er stillet til § 1, burde forøge Vanskelighederne for Lovforslagets Fremme, at jeg rigtignok stadig har troet og endnu tror, at det for en rimelig Betragtning af Forholdene netop maatte formindske Modstanden imod Lovforslaget; men i ethvert Tilfælde tror jeg, det skal erkjendes, at det er en praktisk Forbedring, som ved Udvalgets Forslag opnaas. Man har i Udvalget lagt Vægt paa at faae Krigsministerens med til dette Forslag, thi det høie Thing vil vistnok erkjende, at det er meget naturligt, at, hvor der er Spørgsmaal om at træffe en overordentlig Foranstaltning, som fremtaldes ved en særlig Trang, maatte dette væsentligt ske paa Krigsministerens Ansvar. Vi have naturligvis ogsaa vort Ansvar, for saa vidt vi samfemme med Forslaget, men vi vilde vanskelig, mener jeg, i et saadant Punkt tage et bestemt Initiativ mod Krigsministerens Ønske. Saaledes som Forholdene foreligge, tror jeg, at Sagen er oplyst for dem, som maatte finde det rigtigt, at der lige overfor en stærk fremtrædende Trang til Sekondlieutenanter gjøres, hvad der kan gjøres, for at raade Bod derpaa. Den Indvending, der er gjort imod Forslaget til § 1, at det skulde give Ministeren altfor stor Myndighed, maa vistnok bero paa en Misforstaaelse, thi Lovforslaget i sin forandrede Stikelse vil indeholde Alt, hvad der kan fastsættes ved Lov. Den hele detaillerede Ordning maa ligesaa vel ved den Uddannelse, der foreslaas i § 1, som ved den Uddannelse, der er foreskrevet i Hærløven af 6te Juli 1867, modtage sin nærmere praktiske Gjennemførelse ved Foranstaltninger, der træffes af Krigsministeren. Det vilde være aldeles urimeligt, om alle de Details, der findes i Maa-nen for Undervisningsvæsenet, skulde være optagne i selve Loven.

Sauerstev: Jeg vil blot oplyse den høitærede Ordfører om, hvad den største Vanske-